

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהגות הר"ם

(א) גם' מן הצידה וכו' שאינו
נראה מן הצידה:

שיימה מקובצת

[illegible]

713

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

הוא בעל מוס שרי. ור' יוסי הוא דאמר בשמטו שרו רבנן אי נמי
עקביתא היא אע"ג דלא היתירו וקשיא לרשם לקיש: **תס קרי ליה.**
ומאי אע"פ שגזר בו מוס אע"פ שנראה אחר כן להכס ואמר מוס
הקבוע ו: **לימא.** הא דר"ל מנאי היא: **אסור.** דבתסו אפילו עקביתא

הא בעל מוס שרי אע
תנא כל היכא דלא הת
לימא כתנאי התולש
שגורל בו מוס א ושמי
שחלש ממנו ואח"כ מ
מתיר וחכמים אוסרים
התיר עקביא בן מהלל
בעל מוס שנשר והניחו
בוה עקביא בן מהלל
אמר רבי יוסי מודה א
מותר אבל בייחיד אמו
שמיא יש תקוה שחטו
עקביא בן מהללאל

נגדור וחבירו במסכת יומא (דף ז.)
 ידעו ביחוד שש ארון נגזו: רבי
 יוסף היינו סוף קמא. דקאמר הוולש
 גמור מזכור סם ושטחו אקור הא בעל
 אמר ושטחו מותר לדברי הכל ובמת
 פליגי במדא דר' יוסף ולת"ק נמי
 במת פליגי: סוף קמא סכר אי הסיור
 מותרות ואין אי לא. דבעל כרחיך
 היה מלמ' ודמילתא^א ריש לקיש גליל
 כי מותרות מרישא דמילתא דמנא
 קמא דקמי הוולש אמר מזכור סם
 הא בעל מוס שרי ומלר' ריש לקיש
 ואמר לך היאכל דלא תעמי מומחה
 וק"ל ליה אלמא הכי משמע מילתא
 הוולש אמר מזכור סם דהיינו בעל
 מוס סוף המיור מומחה אסור לדברי
 הכל אי כבור בעל מוס דהיינו
 המיור מומחה שטחו ממנו כי ור'
 יוסף סכר אפי' דלא המיור מומחה
 נמי כשנשר שרי רבנן ממאי מדקאמר
 ש' תקיף דמשמע יש תקיף וימינר
 מומחה וימטטו מכלל דלכתי סוף
 המיור מומחה כשנשר: פליגי בלא
 וסוף סדון לשטחו. מדלא אשכחן
 במילתא דמנא קמא דיעמא שטחו
 דברי הכל מותר: הלכא ר' יודא.
 כשנשר פליגי ליה בלא במת: אפי' יודא.
 כן נראה בין לא נראה מיישר שרי
 דהא אפי' מונח בחלון קא"ר יוסף
 דאפי' רבנן שרי כשנשר: אי רבנן
 אפי' ואידי מיישר אפרי. דלוחו
 משחויגר בו עשון קבורה לדברי הכל
 והסתלט ממנו רבנן אפרי ליה אפי'
 מונח בחלון: סוף פשיטא ר' יודא
 יואי. דלמר כשנשר פליגי: אפי'
 כן נראה בין לא נראה: ושמע
 מינה כשנשר פליגי. מדלא מלי

מוקמת הם צנונים אחריים ומדקסם
 יורה ש"מ הלכתא כחיים: הסוף למר מעולם חמיסא
 לרבנן מהו למר שמיטת בעלת מוס לא חייבי לך
 דודאי לרבנן אסור דאי שית ליה אחי לשהייה ואחי לדי גיזה
 עבודה: ו' מי איכא מאן דשרי. איכא דרבנן הא וודאי רשע הוא:
 דשערי

שכן לאינה נחמת מה שפירש מחיים ומיהו יש ספרים דגנסי תסה
 ויקרה כ"י (10): **תורש** כי איבא מאן דשרי. פירש בקונטרס אל
 אף על פי שהאמת הוא לעקבא נמי אסור בתם כדמוכה ברייתא
 לא שמיא ליה ברייתא דבר פשוט הוא (16) דמיהא

כו.

בז' א תר"פ חתום
מחלוקה ה' י' סגן לראש
שלטון ממשלה י"ד בית שם
סעיף א'
כך ב תר"פ חתום
מחלוקה ה' י'

רבינו גרשום

הא בעל מוס שר' חרלש
לכיש ניש; ואעפ' שלא
מיהא מוסה; קודם אל
לאחר שנשר; א"ל ריש
לקיש האי תנא הדחולש
צמר לו היכא אלא התיר
מיהא קודם שחלש מהם
קרי ליה שכתולש מהם
דמי וליכא למימר אלא
בעל מוס שר' (על שנתבאר
הינו ע"ה שוסם); מרדא אמר
חלמא בוז ששטשו שרא
מותר אמר לחכמים; אבל
בדורא פירי; האי אבל כמו
באמת בדיחוי אבל אשמים
אנתם; בדיחוי בכדור;
ונתנו בחלון שיש לו קנה

[illegible]

בכבוד בעל טוב שחלש סגנו. הכא לא קמי והיחו בחלון תמוס
דרשע הוא שמונע ודעמו ליהנות לאתרא אבל ^(א) צנשר קמי
והיחו בחלון: **דרבא** קאמ סבר אי התירו אין אי לא ^(ב) פירש
בקונטרס דכיון דמרינא לעיל דלא היכא דלא התירו מומחה חס קמי
לוי אסן כי קיפא דקרי ליה בעל מוס
מיירי ^(ג) בנא התרת שמוחה וקאש
לפירושו דהא ^(ד) דמירך הכי לעיל היינו
כי הימי ^(ה) דלימוקס לרש לקס כבולי
ענאמ אבל השתא דצרכין לומר ממה
נפשא תנאי מתבאר לוי קאמ איפכא
דמירי מילתי ^(ו) כנא קאמ כפשיה
ונראה לפרש דסובר הש"ס עכשו
תמוס דקאמר ר' יוסי שמה ים תקוה
שעל שחיה השחיה לא היה חומר
שזה צידו ואין כלל שמה אלא בהרת
מומחה קאמר שמה ים תקוה שידוק
לו חסם להחיות ואין זה כל כך דבר
צדור דמי ימר דמזוקק ליה מומחה
ומ"מ מתקנא קאמר ^(ז) שמה ים
תקוה דמחיות ^(ח)

התולש צמר מעולה מומחה
 יש פירוט מרש"ש שמכונ
 (ט) זהם שהוממה ואח"כ נעדים ושחטה
 משמע שהעמידם כך כדי שחכה כעין
 כסור אלא שהחלישם היתה צמחם
 וימיה והא צמי האי למר העמדה
 והערכה ואין מושיל ללמר העמדה
 הבהמה דמיונה כפ' ראשית הגז (וחיין)
 קלה גבי האי דקדקמם התם דלין
 ראשית הגז נוהג דקדשים משום דמצי
 לאין ולא של הקדש ומוקי לה למעוטי
 קדשי בדק הבית ופירין והא צמי
 העמדה והערכה וי"ל דסבירא לה
 כדיל דלותי כפי צמי' דמתקדש (דף
 נב:) לרכנן דקדשי מוכח לא היו בכלל
 העמדה והערכה והכי נמי שכתבן רב
 דסבר כוותיה צמי' (שם טו.) ועוד
 וי"ל דקדשי' דמתם שיש עליהם קדושה
 הגוף בעל הזכר אגב הבהמה אפילו
 אותו שחלש ובר העמדה והערכה
 חשיב ולא דמי לקדשי' בדק הבית וי"ל
 שהיה צמי' למר ככלל מום מתקדש
 (י) וכן שופר כפ' עולה לא יעקב ארס
 חקק ילא משום דליין דמעל נפק
 לתולין דקדקמם דפרק רלוויר ד"ד
 (י"א כח.) "משמע דליין ביה פדיון
 ורעה יא לפרש שופר של עולה שהקדשה
 הבהמה לדמי עולה ושופר שלמים
 שהקדשה הבהמה לדמי שלמים ודינה
 כשלמים עמלן ואין בה מעילה דקדקמם
 כפ"צ דפסחים (דף ס.) צעלי שלמים
 עסקיין ודיעבי קדש כסך דשעמלן
 דליין ודיעבי הזכר פדיון היכי שייך
 למיגור דלמא משהי ליה והא לרף
 לפדומו (י"ב) מה היה מגריח וקמא היה
 גרמא לפרש דלמיה כפ' עולה (י"ג) וששטה
 למזנה שורקמם דסם מרתה שפרה

למחנה והעור לכהנים ומצבא ליה
 נצמח שנתלם אי משתרי נמי צבאי אבל פלוגמא דאמוראי היא בפרק
 המחנה מוקדם (ומהם פו.) בעצמות שפרשו לפני זריקה דרבי ורבי
 שבר זריקה מותירין אפילו לקחא דרגי וחצוי וקמח והם
 (12) כרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר פרוש לפני זריקה מועלין
 גמסם ופירש שם בנותרם דמועלין לעולם אף לאחר זריקה וכל
 (13) כרבי אלעזר דאמר ר' אלעזר פרוש לפני זריקה מועלין בהן עד
 לא דרגנן ור' יהודה רשע הוא משמע דלעקיבא אפשר דמות
 דההולס נמר מבטרי חס מכל מקום פירש כן בנותרם שאפילו
 רגנן מועל אסור: הדרן עקר הלכות בהמה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones